

РЕШЕНИЕ

№ 7362

гр. София, 02.12.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Трето отделение 46 състав,
в публично заседание на 01.11.2022 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Красимира Желева

при участието на секретаря Станислава Данаилова, като разгледа дело номер **3573** по описа за **2022** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 145 и сл. от Административнопроцесуалния кодекс /АПК/ вр. чл. 172, ал. 5 от Закона за движението по пътищата /ЗДвП/.

Образувано е по жалба на „Ем Комплект Сервиз“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], със седалище: [населено място], [улица], със законен представител Е. С. М., ЕГН: [ЕГН] чрез адвокат А. Ц. срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-0286-000016 по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП от 26.02.2022 г., издадена от началник РУ към ОДМВР С., РУ К..

В жалбата са наведени доводи за незаконосъобразност на оспорената заповед, като издадена при неспазване на установената форма, съществено нарушение на административнопроизводствените правила, в противоречие с материалноправните разпоредби и в несъответствие с целта на закона. Твърди се, че дружеството жалбоподател не е било уведомено от нарушителя П. нито служебно от органите на пътна полиция [населено място], че последният е лишен от правоуправление. Сочи се, че в процесния акт липсват мотиви относно основанието за налагане на ПАМ, както и относно определяне на размера на мярката. Според жалбоподателя издателят на ИАА без мотиви не е взел предвид и писмените обяснения изясняващи случая, които са му били представени. Изложени са аргументи относно нарушение на принципа на съразмерността, прогласен в чл. 6 от АПК. Подчертава се още, че в обжалваната заповед не е уточнено какво отношение има собственикът на автомобила към противоправното му управление, а нормата, въз основа на която се налага процесната

ПАМ, изисква конкретно такова - управление или допускане на такова.

В съдебно заседание жалбоподателят „Ем Комплект Сервиз“ ЕООД - редовно призовано, представлява се от адв. Ц., с пълномощно по делото, който поддържа жалбата и моли заповедта да бъде отменена. Представя писмени бележки, в които е изразено становище по същество на спора, и претендира разноски.

Ответникът Областна дирекция на Министерството на вътрешните работи - С. - редовно призован, не се представлява.

СГП - редовно призована, не изпраща представител.

Административен съд – София – град, III отделение, 46- ти състав след преценка на събраните по делото доказателства поотделно и в тяхната съвкупност намира за установено следното от фактическа страна:

На 26.02.2022 г. на лицето В. Е. П. са съставени актове за установяване на административно нарушение /АУАН/, както следва: № GA/560987 и GA/560988 за това, че около 15:30 ч. в [населено място], [улица]е установено, че управлява т.а. „Рено Мастер“ с рег. [рег.номер на МПС] , собственост на „Ем Комплект Сервиз“ ЕООД, без да е правоспособен като водач и под въздействието на наркотични вещества. Деянията са квалифицирани като нарушения съответно на чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП и на чл. 5, ал. 3, т. 1, пр. 2 от ЗДвП. Като доказателства са иззети СРМПС №[ЕИК] и 2 бр. рег. табели [рег.номер на МПС] .

Въз основа на горепосочения АУАН е издадена обжалваната в настоящото съдебно производство заповед за прилагане на ПАМ /л. 11/. Същата е връчена на жалбоподателя чрез законния му представител на 14.03.2022 г.

При така установената фактическа обстановка съдът прави следните правни изводи: Оспорването е направено от надлежна страна, чиито законни права и интереси са засегнати от оспорената заповед. Същата представлява индивидуален административен акт по смисъла на чл. 21, ал. 1 от АПК. Жалбата е депозирана в 14-дневния преклузивен срок по чл. 149, ал. 1 от АПК, поради което се явява процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е неоснователна.

Съгласно чл. 168, ал. 1 от АПК съдът проверява законосъобразността на обжалвания административен акт, като извършва преценка дали същият е издаден от компетентен орган, в установената от закона форма, при спазване на процесуалните и материалноправните разпоредби и дали е съобразен с целта на закона.

Предмет на обжалване е Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-0286-000016 по чл. 171, т. 2а, б. „а“ от ЗДвП от 26.02.2022 г. Съгласно чл. 172, ал. 1 от ЗДвП ПАМ по чл. 171, т. 1, 2, 2а, 4, т. 5, буква "а", т. 6 и 7 се прилагат с мотивирана заповед от ръководителите на службите за контрол по този закон съобразно тяхната компетентност или от оправомощени от тях длъжностни лица. Оспореният акт е издаден от Г. П. К. на длъжност началник РУ към ОДМВР. Видно от Заповед № 517з-51/05.01.2018 г. на директор ОДМВР - С. старши комисар Г. Г., оправомощени да прилагат с мотивирана заповед ПАМ по чл. 171, т. 2а от ЗДвП са началниците РУ при ОДМВР - С.. Следователно процесният ИАА като постановен от началник РУ към ОДМВР и съобразено с цитираната заповед се явява издаден от компетентен орган.

Оспорваният акт е издаден в изискуемата писмена форма и съдържа необходимите реквизити по чл. 59, ал. 2 от АПК, включително фактически и правни основания за издаването му. Неоснователни са релевираните с жалбата твърдения, че в процесната

заповед липсват мотиви относно основанието за налагане на ПАМ. В случая достатъчно ясно и точно в ИАА е описана фактичката обстановка, която административният орган е субсумирал под приложимата правна норма, а именно чл. 171, т. 2а, б. „а)“ от ЗДвП. Изложени са установените факти и обстоятелства, които са послужили като основание за налагане на ПАМ, и са посочени релевантните за случая правни разпоредби - както конкретните разпоредби от ЗДвП, които са били нарушени, така и конкретната разпоредба от ЗДвП, предвиждаща налагането на процесната ПАМ, чийто фактически състав административният орган е приел, че е осъществен. Дали е извършена правилна правна квалификация, е въпрос, свързан с материалната законосъобразност на процесния ИАА, който ще бъде разгледан по-долу. Досежно размера на наложената ПАМ съдът ще изложи мотиви при обсъждането му по-нататък в решението си.

Не са допуснати съществени процесуални нарушения, които да послужат като основание за отмяна на атакуваната заповед. Настоящият състав счита, че са спазени разпоредбите на чл. 26, ал. 1 и чл. 35 от АПК, тъй като, от една страна в административното производство са изяснени всички относими за случая факти и обстоятелства, а от друга, производството по прилагане на ПАМ е уредено в ЗДвП, който закон се явява специален по отношение на АПК. Дори и да се приеме, че е налице нарушение на чл. 35 от АПК и административният орган без мотиви не е взел предвид писмените обяснения, изясняващи случая, които са му били представени от жалбоподателя, то с това действие, този орган не е лишил лицето от възможността да прави възражения нито е нарушил правото му на защита. Във фазата на съдебното производство страните разполагат с равни процесуални възможности да правят възражения, представят доказателства и искат събирането на такива, поради което само и единствено съществените нарушения на административнопроизводствените правила обуславят незаконосъобразност на издадения акт. Несъществените такива или тези, които не биха довели до друг правен резултат, не са основание за неговата отмяна, какъвто е настоящия случай.

Относно спазването на материалноправните разпоредби съдът намира следното: Съгласно разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. „а)“ от ЗДвП принудителната административна мярка прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство се налага на собственик, чието моторно превозно средство е управлявано от лице, без да е правоспособен водач – за срок от 6 месеца до една година. В случая са налице предпоставките за реализирането на тази разпоредба. Безспорно се установява от приложените по делото писмени доказателства, че лицето В. Е. П. е управлявало т.а. „Рено Мастер“ с рег. [рег.номер на МПС] , без да притежава свидетелство за управление на МПС и под въздействието на наркотични вещества, като към момента на установяване на административното нарушение /26.02.2022 г./ собственик на лекия автомобил е било именно „Ем Комплект Сервиз“ ЕООД.

В този смисъл налице са всички предпоставки, визирани в разпоредбата на чл. 171, т. 2а, б. „а)“ от ЗДвП, за да бъде наложена на жалбоподателя ПАМ - прекратяване на регистрацията на пътно превозно средство за срок от 6 месеца до една година.

Следва да се има предвид, че принудителната административна мярка е с превантивен характер и има за цел да осуети възможността за извършване на други подобни нарушения. ПАМ не е административно наказание. Оспорената заповед има самостоятелни правни последици, различни от акта, с който се установява административно нарушение и се налага административно наказание. ПАМ е форма

на изпълнително-разпоредителна дейност, чрез която в предвидените от закона случаи се упражнява държавна принуда.

По отношение на правната същност на процесната принудителна административна мярка следва да се има предвид, че тя не цели да санкционира /накаже нарушителя и/или трети лица, а да се постигне правно определена цел – осигуряване на безопасността на движението по пътищата и преустановяване на административните нарушения. Това въздействие върху субекта е преценено от законодателя като превенция срещу извършването на определен вид правонарушения. За разлика от хипотезите на ангажиране и реализиране на административнонаказателната или наказателната отговорност на конкретно лице, в процесния случай вината не е елемент от хипотезата на правната норма и предпоставка за нейната реализация. Затова и наличието на знание у собственика не се изисква, за да му бъде наложена ПАМ по чл. 171, т. 2а, б. „а)“ от ЗДвП.

С оглед на изложеното неоснователни са доводите на жалбоподателя, че не е бил уведомен от нарушителя нито служебно от органите на пътна полиция [населено място], че П. е лишен от правоуправление. Жалбоподателят като собственик носи обективна и безвиновна отговорност за това, че е допуснал употребата на собственото му МПС в разрез със законовите правила и изисквания и с поведението си е създал възможност това да се случи. Относимата разпоредба за налагане на ПАМ не съдържа изискването собственикът на МПС да е предоставил управлението на МПС на друго лице, както е при нормата на чл. 171, т. 2, б. „м)“ от ЗДвП. Следователно, за да се наложи ПАМ на основание чл. 171, т. 2а, б. „а)“ от ЗДвП, е необходимо да се установи единствено, че МПС е управлявано от лице, което не притежава СУМПС. Обстоятелството, че нарушението, чието преустановяване се цели, е извършено от трето лице, не променя извода, че адресат на превантивната ограничителна мярка по чл. 171, т. 2а, б. „а)“ от ЗДвП е собственикът на МПС. Производството по налагане на административно наказание е различно по вид и правни последици от производството по налагане на принудителна административна мярка, като авторът на нарушението не е непременно и субект на принудителната административна мярка. В случая актът е съставен срещу трето, защото именно то е извършител на нарушението по чл. 150а, ал. 1 от ЗДвП, но мярката е приложена спрямо жалбоподателя, защото той е собственик на процесното МПС. Наличието или не на противоправно поведение от негова страна е без правно значение, защото законът не се интересува от вината му при налагане на ПАМ. Решаващото в случая е, че собственото му МПС е управлявано от лице, което не притежава СУМПС, което обстоятелство в условията на обвързана компетентност задължава административния орган да издаде процесната заповед, без да има възможност на преценка дали да я издаде или не.

При така установените факти и с оглед значимостта на засегнатите обществени отношения - безопасността на участниците в пътното движение, съдът приема, че наложената мярка е съобразена с целта на приложимия закон - осигуряване на безопасността на движението по пътищата и преустановяване на административните нарушения.

От материалите по делото не се установява засягане на права и законни интереси на жалбоподателя в степен, несъответстваща на необходимото, тъй като издадената заповед има срочен характер, а в самия нормативен акт по-благоприятен вариант, с прилагането на който би се постигнала целта на закона, не е предвиден. Следва да се отбележи и че срокът, за който е приложена процесната ПАМ, е в рамките на

законоустановения и то минимален такъв по чл. 171, т. 2а, б „а)“ от ЗДвП, поради което е спазен и принципът за съразмерност по чл. 6 от АПК. В тази връзка определеният в конкретния случай минимален размер на срока на ПАМ, макар да не е обоснован изрично в заповедта, се явява най-благоприятен за дееца, независимо от правната оценка на извършеното деяние.

Предвид гореизложеното настоящият състав намира, че оспорената заповед е издадена от компетентен орган, в изискуемата писмена форма, без допуснати съществени нарушения на административнопроизводствените правила, при наличието на материалноправните предпоставки за издаването ѝ, както и в съответствие с целта на закона.

Водим от горното, съдът:

Р Е Ш И:

ОТХВЪРЛЯ жалбата на „Ем Комплект Сервиз“ ЕООД, ЕИК:[ЕИК], със седалище: [населено място], [улица], със законен представител Е. С. М., ЕГН: [ЕГН] срещу Заповед за прилагане на принудителна административна мярка № 22-0286-000016 по чл. 171, т. 2а, б. „а)“ от ЗДвП от 26.02.2022 г., издадена от началник РУ към ОДМВР С., РУ К..

Решението е окончателно и на основание чл. 172, ал. 5 от ЗДвП не подлежи на обжалване и протест.

На основание чл. 138 от АПК препис от решението да се изпрати на страните.

СЪДИЯ :